

Κολιέ με το όνομά σου

Ετοιμάζω ένα κολιέ. Θα το φτιάξω από τα πιο

πολύτιμα υλικά. Χρυσάφι ατόφιο, ασήμι καθαρό. Δώρα της αγάπης μου για σένα. Θα είναι μοναδικό γιατί σ'αυτό θα βάλω όλη την τέχνη μου. Θα είναι το απαύγασμα της αγάπης μου για σένα, της εκτίμησης στο πρόσωπό σου, του θαυμασμού για αυτό που είσαι, για αυτό που κάνεις.

Δεν με επηρεάζει η καθημερινότητα. Η οικονομία του κόσμου έχει οδηγήσει σε αδιέξοδα. Τα χρήματα έχουν περιοριστεί, οι δυνατότητες στένεψαν. Εγώ είμαι έτοιμος να ξεπεράσω τα όποια εμπόδια. Έχω καλά αισθήματα και αυτό τα λείει όλα. Δεν χρειάζομαι χρυσό, τον αντικαθιστά η καρδιά μου, δεν απαιτείται το ασήμι, στη θέση του έβαλα την εκτίμηση. Θα κάνω χρήση αυτών των δεδομένων μου και είμαι σίγουρος ότι θα τα καταφέρω.

Το κολιέ αυτό θα το ετοιμάσω οπωσδήποτε .Το έκανα τάμα. Πες στον εαυτό μου, στο βαθύτερο είναι μου, γιατί αυτό που στόχευα το πέτυχα. Είναι τάμα στο Θεό γιατί εκπλήρωσε τις προσευχές μου, να βρω ένα καλό ταίρι, είναι τάμα στα παιδιά μου γιατί ίσως έδωσα ένα καλό παράδειγμα αντρόγυνης σχέσης που στηρίζεται στην ειλικρίνεια και τον αμοιβαίο σεβασμό. Είναι ακόμη τάμα στην κοινωνία, όχι με τη λογική ότι γράφω ιστορία, αλλά ότι βάζω ένα λιθαράκι στη σχέση που διατηρείται στο πείσμα των καιρών και των δυσκολιών.

Είμαι σίγουρος ότι δεν μπορώ να αγνοήσω την κρίση των αξιών που διερχόμαστε. Η σχέση στις μέρες μας κρατά τόσο λίγο, στηρίζεται πάνω σε υλικά ανταλλάγματα, κρατά όσο ταυτίζονται τα συμφέροντα. Και μετά διαλύεται με την πικρή συναίσθηση ότι όλο το σκηνικό που φτιάχτηκε για να κινηθούν τα δύο πρόσωπα ήταν φτωχικό και χωρίς αξίωση.

Πιο πέρα ακόμη η σχέση αυτή θέλω να περάσει στην αιωνιότητα. Όχι στη λογική

να γραφτεί στις δέλτους της Ιστορίας. Ας καταγράφονται σ' αυτές οι ιστορίες των συγκρούσεων και των πολέμων, οι κρίσεις των πετρελαίων και του χρήματος που επηρέασαν τις ζωές των κοινωνιών και διέγραψαν το αυριανό πρόσωπο του κόσμου. Όχι. Θέλω να ξεπεράσει η σχέση αυτή το τείχος που προβάλλεται από το ψυχρό πρόσωπο του θανάτου, να κάνει το άλμα και να διατηρηθεί εις αιώνας αιώνων. Εκεί σε μια γωνιά του παραδείσου να συνεχίζεται ο διάλογος σιγαλά και όμορφα, αν βέβαια εκεί θα υπάρχει λόγος. Να συνεχίζεται η ανταλλαγή έστω και της ματιάς του ενός στον άλλο, αν εκεί οι άνθρωποι θα έχουν μάτια να βλέπουν. Έστω να παρατείνεται η σχέση, χωρίς λόγια, χωρίς ανταλλαγές. Απλώς να είμαι και να είσαι, δίπλα ο ένας στον άλλο. Να είμαι εγώ και να είσαι εσύ μέσα στη χαρά της δόξας που θα λάμπει στον παράδεισο.

...Πήρα το μονοπάτι της σκέψης και ξεστράτισα. Το κολιέ ήταν η αφόρμηση του λόγου. Σ' αυτό απάνω θα γράψω το όνομά σου. Σε λένε Ζωή ή Αθανασία ή ... Σκέφτομαι πως ό,τι και αν γράψω θα είναι σωστό. Όχι δεν απώλεσα τη μνήμη μου. Θυμάμαι συνειρμικά. Συσχετίζω τα πράγματα και ονομάζω ο, τι ξαφνικά λάμπει ως ανάδυση μέσα από το υποσυνείδητο. Γι' αυτό σε λέω Ηλέκτρα, Περικτυόνη, Αθηνά, Σοφία... Δέχτου τα όλα. Γιατί όλα αυτά ισχύουν. Δεν αφήνουν τίποτα ακάλυπτο. Είσαι η ζωή, γιατί από σένα εκπηγάζει η ζωή.

Γεννάς παιδιά και στη συνέχεια δίνεις μέλι και γάλα για να τα μεγαλώσεις. Σε λένε Αθανασία γιατί η παρουσία σου είναι αισθητή έστω και είναι σωματικά απύουσα, έστω και αν ο χρόνος κύλησε μέσα από τη σχέση μας και έχει γίνει μακρινό παρελθόν. Σε ονομάζω Ηλέκτρα γιατί είσαι φως που ηλεκτρίζει με το ήθος και την αξιοπρέπειά σου κάθε ένα που σε πλησιάζει στην καθημερινότητά σου. Τέλος σε λέω Περικτυόνη ή Αθηνά ή Σοφία. Γιατί είσαι όλα και το καθένα απ' αυτά ξεχωριστά. Αυτό το Κολιέ με το όνομά σου θα το περάσω γύρω απ' το λαιμό σου. Για να σε στολίζει, για να με θυμάσαι.

Αλέξης Αλεξάνδρου

Πηγή: churchofcyprus.org.cy